

Raluca Ciochină
greva tăcerii

Raluca Ciochină greva tăcerii *tăcerii* de Raluca Ciochină I de Octavian Soviany oezie i colecția Opera Prima

CK-S «le. **b** a-rî u-ri **l** ife-i - re.

dpl.ro I editura cdpl.ro 21.2607596; 0741.587259;
0726.407349

Cristian Cosma (un cristian) cție: Victor Jalbă-șoimaru
JV Cartea a apărut cu sprijinul

Administrației Fondului Cultural Național terstock Images llc pentru imaginea de pe copertă rențiu Midvichi pentru ilustrații ices Warnock Pro & Adobe Text Pro, designer Robert Slimbach, e Systems incorporated t la Mega Print, Cluj-Napoca

17654321

nerea CIP a Bibliotecii Naționale a României lină, Raluca era tăcerii / Raluca Ciochină; pref. de Octavian Soviany.

— București: isa de pariuri literare, 2011

8 N: 978 – 606 – 8342 – 10 – 8

Iany, Octavian (pref.)

Raluca Ciochină greva tăcerii

+ poezie prefață de Octavian Soviany iert-rivri (i-ter<—re a Ciochină s-a născut în Constanța la data de 28 septembrie 1983, într-o e de ingineri.

olvit Colegiul Național „Mircea cel Bătrân”, secția Informatică, însă în claa a cotit-o brusc și fără întoarcere către literatură. A fost membru activ iadului *Pătratul literar*, condus de Mircea Țuglea, în revistele căruia *meritul de Marți* al ziarului *Observator de Constanța* și www.marți.ro: put să publice recenzii și diverse alte articole în 2002. A absolvit Faculde Litere (secția Română-Engleză Americană) de la Universitatea dinrești, masteratul Centrului de Excelență în Studiul Imaginii de la Universidin București, iar în prezent este doctorand la același Centru, sub coordprof. univ. dr. Sorin Alexandrescu.

002, a colaborat cu revista *Litere* din Târgoviște, cu *Observator cultural România literară*, scriind recenzii și articole de cultură. A lucrat ca redactraducător la câteva edituri (Polirom, Corint, Curtea Veche) și a predat în îi ani limbile engleză și germană în învățământul privat. Din luna martie. colaborat ca voluntar la ancaar, în prezent fiind angajată la acest ong.

05 a fost unul dintre membrii cenaclului 314 condus de Simona Popescu, 2008 a debutat cu proză în romanul colectiv *Rubik*, apărut la Editura) m (debut colectiv).

licat poezie pe www.marți.ro și www.liternet.ro, iar în iulie 2010 a partila Festivalul de poezie și muzică de cameră „Poezia e la Bistrița”, unde a ragmente din manuscrisul cărții *grevă tăcerii*.

Cuprins

Teroarea memoriei 7

greva tăcerii mamă, tu nu știi nimic despre mine 15

În casa tatălui meu 16

nu aud voci 17

cine sunt eu altcineva decât cea care tremură 18

spune-mi ce simți, nu ce gândești 19

din cameră în cameră 20

pe tatăl meu îl cheamă Valentin 21

aici se face tăcere 22

e întuneric 23

este ora șase și a venit nenea 24

Împreună cu păpușa vasilică 25

și ce faci cu frica 26

În camera mea din casa tatii 27

dimineața bunica taie pâinea cuburi 28

mamă, vreau să-l faci să dispară 29

când aveam șase ani 30.

la tataia *în ce măsură crezi că te mai poate influența trecutul* 33

tataia ar vrea să-mi intre în cap și să rămână acolo 34

tot ce-i sfânt pentru mine 35

la tataia 36

din spatele mesei 37

din doi draci 38

neră cu tataia 39

mama mă-ntreabă 40

1 douăzeci și șapte de ani 41

țea mamei 42

pe dracu-n patru 43

nilia mea 44

— *să tacă* 45

d 46

aia vrea să știe viața mea de dincolo 47

să mamei 48

1 a făcut cu mâinile lui 49

a se ascunde 50
1 din cap îmi zice mereu 51
a murit 52
ra unde tataia mi-a arătat cuiele din coada de mătură 53
stea lui mâine *

vst mult mai simplu să uiți 57
a mă-mpinge să cred 58
bagi mințile-n cap 59
evoie de-un fel de bărbat 60
mă îndrăgostesc 61
arziu 62
ce a murit bunica 63
aia nu mai poate 64
visez că Ștrumfi vorbește 65
I-mă să nu mai gândesc 66
1 vrut să fie singur 67
nd a murit tata 68
ele mele...69
a nu mă lăsa niciodată singură 70
În camera mea de când eram mică 71
mi-e dor de Ștrumfi 72
mi-e frică 73
nfi va vorbi 74
— *mi cum o să fie 75*
zburat în cer 76

Teroarea memoriei

Raluca Ciochină face parte cu siguranță din categoria poezilor „retrospectivi”; fixată deocamdată cu obstinație asupra trecutului, recurgând la „filmul” amintirilor personale și la reminiscențele traumatizante din copilărie, legate mai ales de prezența amenințătoare a bărbaților, poeta alcătuiește poeme secvenționale, care, urmând liniile capricioase ale memoriei, se compun din „plinuri” și „goluri”, din „rostiri” și „tăceri”, după o tehnică a colajului ce creează mai degrabă tensiuni decât consonanțe. Ea elaborează texte voit prozaice, cu o bună știință a detaliului, adesea burlesc sau absurd, care împinge reportajul

vieții de zi cu zi spre halucinant și fantastic:

„Cine sunt eu altcineva decât cea care tremură când tata o arată cu degetul pe perete sunt copilul femeia mama bărbatul fratele pe care nu l-am avut niciodată și în mintea mea trebuie să refac totul e ca și cum aș uita că tata-șobolanul roade noaptea oblonul de lemn și gratiile și piciorul patului”.

Puțin predispusă spre confesiunea frustă, autoarea preferă să compună cinematografic, încercând să găsească de fiecare dată imaginea capabilă să sugereze un sentiment sau să creeze o atmosferă, decupând secvențe fără bandă sonoră și fără detalii cromatice, mizând în totalitate pe forța de sugestie a alb-negrului:

„Camera unde tataia mi-a arătat cuiele din coada de mătură nu mai există astăzi, vorbea de prosoapele ude date pe spate și de furtunul de la duș.

Între timp, tataia a și murit.

aici unde sunt eu e prea multă frică. Încă stau cu ochii închiși și-mi țin respirația.

când simt că-mi sar mințile mă duc din nou în spatele mesei, unde ursuleții se țin între ei de lăbuțe”.

ceasta călătorie prin cotloanele obscure ale memoriei, de unde sunt scoase iprafață mereu alte și alte relicve neliniștitoare, sfârșește prin a deveni din urmă o adevărată tortură; uitarea refuză să înghită amintirile durei, iar blestemul poetei este tocmai acela că nu se poate elibera niciun lent de acest „terorism al memoriei” care o obligă să trăiască mereu cu fața: trecut, ca într-un fel de (auto) supliciu perpetuu:

„Ar fi fost mult mai simplu să uiți să-mi bag iar toate cărțile-n saci hainele-n saci visele-n saci viața în saci și să fug din oraș în oraș din casă în casă din bărbat în bărbat dar nu pot tot mai visez că umblu goală pe străzi de la brâu în jos”.

srța de fascinație a memoriei poate căpăta în asemenea momente o încărră de erotism, trecutul este perceput erotomorf, suprapunându-se peste; mea virtualului partener pe care aproape că îl substituie:

„Când mă îndrăgostesc mă aud șoptind un cântec de leagăn

mamei copilei în camera mea cu fotografii de când aveam doi ani, patru ani, șapte ani camera unde altfel altă dată nu s-ar fi proiectat nimic pe pereți unde tata n-ar fi iubit pe rând zeci de femei și bunica n-ar fi legănat pe nimeni niciodată”.

Amintirile deturneză astfel dorința, o abat de la destinația ei firească, împingând-o spre stadiul erosului infantil, în timp ce bărbatul e supus unui proces de „gulliverizare”, redus la dimensiunile băiețușului sau la cele ale jucăriei:

„Ștrumfi e singur sâmbătă dimineața în biserică Ștrumfi pupând icoane Ștrumfi ghemuit în debara în întuneric Ștrumfi nu vrea să doarmă cu Ionuț și Silviu în pădure Ștrumfi și cu mine stăm îmbrățișați eu sorbindu-l din ochi pe Ștrumfi eu și cu Ștrumfi după ce ni s-a furat tot din casă Ștrumfi pe pod în poziție fetală învelit cu pătura Ștrumfi plângând, eu plângând Ștrumfi are șapte ani”.

Iar din această fixație obsesivă asupra trecutului nu se poate naște decât lipsa de apetență pentru prezent. Acesta este filonul liric din care poezia Ralucăi Ciochină – destul de monocordă din punct de vedere tematic – își extrage momentan partea mai rezistentă. Evoluția poetei va fi, fără îndoială, interesant de urmărit. Cu materialul poetic din *greva tăcerii* nu cred că se poate face mai mult de o singură carte.

Octavian Soviany

Mariei, pentru ultimii opt ani greva tăcerii

mamă, tu nu știi nimic despre mine cine sunt și ce-mi amintesc povestea trebuie spusă în tăcere pentru că niciuna din noi nu mai poate înțelege cuvintele casa tatălui meu pii cu fețele murdare se-mbrățișează tăcere până adorm le spune nimeni nicio poveste nu aud voci sunt prea multe guri în mine căci tata e monstrul cu șapte capete care mă devorează în tăcere ine sunt eu altcineva decât cea care tremură înd tata o arată cu degetul pe perete mt copilul femeia mama bărbatul ațele pe care nu l-am avut niciodată în mintea mea trebuie să refac totul ca și cum aș uita i tata-șobolanul roade noaptea oblonul de lemn gratiile și piciorul patului

spune-mi ce simți, nu ce gândești simt cum cineva îmi bate cuie în gât ca să tac iar eu mă prăbușesc pe iarba atât de verde din caietul de desen de-acum douăzeci de ani

3 cameră în camerăntui în casa tatălui meu mă văd cum stau ghemuită în colț pantofii mei albaștri cu șosetele mele verzi salopeta-iepure maro

a ca varul mă fac una cu peretele pe tatăl meu îl cheamă Valentin iar la ora șase vine sfârșitul lumii odată cu el și cu firele lui albe de păr pe care spune că i le-am scos eu

ci se face tăcere ind tata blochează ușa de la intrare începe să bată 1 tocul de la pantof în masă e întuneric când tata face greva tăcerii nu am voie să aprind lumina cum nu am voie să rup florile-n parc sau să calc pe iarbă e ora șase și a venit nenea le așezăm cuminți) at țin respirația în care cumva să se audă vreun sunet Lil va fi bine i sticlele de bere încă pe jumătate pline i hainele aruncate grămadă mijlocul camerei îtru ca eu să le pun încet la loc împreună cu păpușa vasilică dorm cu sughițuri și strâng în brațe o cămașă de noapte albastră

e faci cu frica id vine ziua o îmbrac jlece frica rămâne acasă și are grijă de mine în camera mea din casa tatii ascult încă frica îmi cutremură oasele îmi zdrobește degetele mă lipesc de orice să simt atingerea

nineața bunica taie pâinea cuburi a unge cu unt s-a întâmplat
nimic azi-noapte **r**ea nu știe că au spart vitrinele în violat păpușile i un
zgomot infernal id au linșat ciucurii în înjunghiat pernele pe geam
aruncau sticle de vin

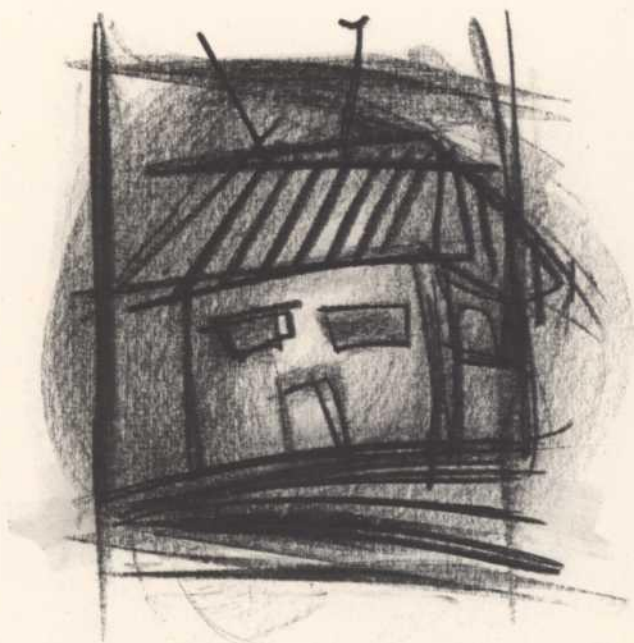
te și un sfert ridic amețită din pat a nu se-ntâmplă nimic în
camera mea nea e închisă în sine

td aveam șase ani mama mi-a dat biletul pe care tata îl lăsase pe

masa de ucătărie. am văzut că pe hârtie scria *greva tăcerii*, abia după douăzeci de mi-am dat seama că eu atunci nu știam să citesc.

la tataia

În ce măsură crezi că te mai poate influența trecutul povestea lui azi nu există în măsura în care totul trebuie respus pe înțelesul unui copil de șapte ani ce nu pricepe nimic și îi e frică de tot iia ar vrea să-mi intre în cap și să rămână acolo dormitorul lui spune povestea *așa cum ar trebui s-o știu*, pe marginea patului cu capul plecat ce-aș vrea e să-mi pun genunchii jur-împrejurul piciorului mesei i mă iubesc în liniște patele mesei în întuneric; mă știe cine mă recunoaște

tot ce-i sfânt pentru mine se află în camera cu două uși în spatele mesei acolo mama îmi spune ții minte cum tata făcea greva tăcerii în casă era întuneric iar eu vedeam pe tavan elefanții tăia în baie prietenii imaginari pe rând îmi spuneau că mă iubesc ingeau cu limbuțele lor i mângâiau părul făcuse bunica dincolo din spatele mesei o visam pe bunica mea cu sandale roșii în picioare cum pășea moale pe zăpadă pentru că o dureau tălpile în cameră cu tataia așteptam doar să treacă timpul și mama să-mi aducă un băiat pe cal alb care să mă apere de balaurii primului meu coșmar mama mă-ntreabă s-o mai aștept să vină naginez

apușă din șifonier re nu am voie s-o ating

acum douăzeci și șapte de ani m-am născut eu. m-ai dus acasă într-un frumos clopot de sticlă, m-ai așezat în pătuțul cu gratii pentru că așa ai știut să mă aperi, m-ai înfășurat în cârpe, iar eu îmi scoteam mâinile și picioarele afară.

În fiecare dimineață te îmbrăcai și ieșezi din casă, iar eu rămâneam să-ți» îmbrățișez cămașa de noapte ore întregi.

mi-ai arătat cum să mă ascund după masă. cum să respir în tăcere, cum să-mi fie frică de bărbați și să construiesc case. mi-ai arătat cum să am grijă de tine. *neîndemânatică ești*, zici cu dezamăgire, *mi-am stricat tinerețea cu tine*.

dar, mamă, nimeni n-o să te iubească așa cum te iubesc eu.

ețea mamei i-a ieșit din burta ovală un băiat pe cal e în mine
raluci
semănând cu bunica mea albă coajă de ou
u nu știu nimic nimic

să fac pe dracu-n patru să nu-mi amintesc că tata a spart geamul

cu o cărămidă iar eu am fugit noaptea desculță la nici patru ani în colțul străzii căutând salvarea mamă, pentru mine familie înseamnă să stăm cu toții la masă lilia mea monstrul cu șapte capete zice mamei răta spune-i să tacă dar tataia din cap mă-nvață cum e corect să țin creionul în mână și nimeni niciodată nu mă va putea convinge că mintea mi-o ia razna când stau în spatele mesei

I mă audă mamaia că sunt

Iră zgomot mea păpușă aurora

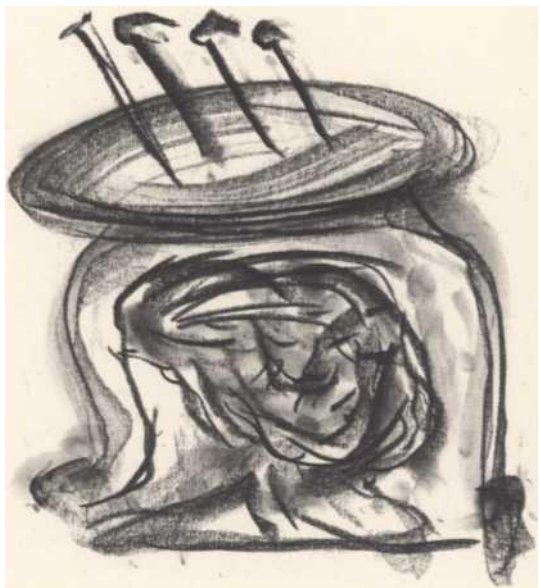

mama se ascunde: a să nu mai urle tataia i cineva să-i lege în somn ață de gât a nu mai respire tataia din cap îmi zice mereu că nu pot face copii decât jumătate din timp jumătatea aia bună de timp iar fratele meu nu va putea deloc niciodată în rest, că nu știu și că încă nu vreau să scot tot ce-i sfânt pentru mine din spatele meseiind a murit în legat pe tataia la mâini aicioare și la cap să nu-mi mai spargă căluții de jad atunci înainte camera unde tataia mi-a arătat cuiele din coada de mătură nu mai există astăzi, vorbea de prosoapele ude date pe spate și de furtunul de la duș. Între timp, tataia a și murit.

aici unde sunt eu e prea multă frică. Încă stau cu ochii închiși și-mi țin respirația.

când simt că-mi sar mințile mă duc din nou în spatele mesei, unde ursuleții se țin între ei de lăbuțe.

povestea lui mâine

ar fi fost mult mai simplu să uiți să-mi bag iar toate cărțile-n saci
hainele-n saci visele-n saci viața în saci și să fug din oraș în oraș din
casă în casă din bărbat în bărbat dar nu pot tot mai visez că umblu
goală pe străzi de la brâu în jos intea mă-mpinge să cred tata e-n
fiecare bărbat care mă duc

Ștrumfi de mână și cu tataia în să-ți bagi mințile-n cap și să stai
la casa ta cu un bărbat așa cum te-am învățat urlă tataia

Iar eu mă trezesc tremurând n nevoie de-un fel de bărbat – care să-l pot lega fiecare dată Ştrumfi fuge în spatele mesei bărbat crezi tu va-nţelegem frica când mă îndrăgostesc mă aud şoptind un cântec de leagăn mamei co în camera mea cu fotografii de când aveam doi ani, patru ani, şapte ani camera unde altfel altă dată nu s-ar fi proiectat nimic pe pereţi unde tata n-ar fi iubit pe rând zeci de femei şi bunica n-ar fi legănat pe nimeni niciodată ai târziu nica mea a uitat şi cum se aprind chibriturile freca unul de altul id n-a mai putut prea doar încet intuiile de pe şifonier se afundau în zahăr după ce a murit bunica mi-au crescut două cranii pe care noaptea le pun să se culce cu mine în pat

Lămâia nu mai poate – mi spune s-o iert! nu m-a iubit ni va lăsa moştenire înicii de farfurii şi pahare fel ca alea

care taică-tu le-a spart la tinereţe țeava de calorifer când visez că Ştrumfi vorbeşte mama vrea să-i pun mâna la gură să nu ştie nimeni ce se întâmplă la noi acasă că e ruşine înăţă-mă să nu mai gândesc ar nici să nu mai aud um tata tot strigă la mama i-i facă copii după treizeci şi doi de ani de disperare tata a vrut să fie singur zice mama l-a găsit în sufragerie întins pe podea mort cu capul pe pernă în fotografie deasupra eram eu la trei ani cu broşa-libelulă prinsă pe piept tata mă

ținea în brațe le când a murit tata nama crede că i s-a terminat viața i
noaptea lovește cu bățul n zidul casei a gonească bărbații

Unica nu mă lăsa niciodată singură i tot ce vreau să mă-ntind pe
mormântul ei u Ștrumfi în brațe visez:

În camera mea de când eram mică

Geta îl învață pe Ștrumfi să vorbească zburând cu Ștrumfi
deasupra Constanței la Gina acasă, Ștrumfi stă în pat și-l păzește Tică

Ștrumfi în centrul de psihiatrie căutând jucării

Ștrumfi moale ca o cârpă

Ștrumfi la Cernica alergând pe morminte

Ștrumfi împingând un cărucior pe câmp la Miloșești eu și cu
Ștrumfi fugim după poliție Ștrumfi zicând *a venit nenea* Ștrumfi mă ia
în brațe în cimitir la tata Ștrumfi vorbește cu domnul Așchie

Ștrumfi este în lumea lui cu Ștrumfi pe bicicletă la munte cu
Ștrumfi mâncând carne amară de crocodil cu Ștrumfi în baie ne
pierdem amândoi cunoștința

Ștrumfi e singur sâmbătă dimineața în biserică Ștrumfi pupând
icoane

Ștrumfi ghemuit în debara în întuneric

Ștrumfi nu vrea să doarmă cu Ionuț și Silviu în pădure Ștrumfi și
cu mine stăm îmbrățișați eu sorbindu-l din ochi pe Ștrumfi eu și cu
Ștrumfi după ce ni s-a furat tot din casă

Ștrumfi pe pod în poziție fetală învelit cu pătura

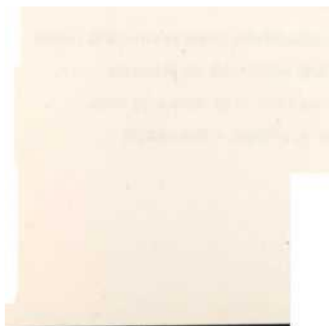
Ștrumfi plângând, eu plângând

Ștrumfi are șapte ani când mi-e dor de Ștrumfi mă duc în
camera mea cu lei de plastic acolo tataia încă mai bate din picior
mamaia plimbă olițele acoperite cu prosopul iar mie mi-e frică când
mi-e frică îl trag pe Ștrumfi mai aproape de mine și-i spun din nou
povestea lui mâine:

ai nevoie de-un fel de bărbat de-un fel de tată de-un fel de
apără-mă de balaurii primului meu coșmar

Ștrumfi va vorbi când tata nu mai face greva tăcerii au trecut
douăzeci de ani înainte tatăl meu a fost bărbat iar mama cândva o
femeie spune-mi cum o să fie încă mai simt cum mă trage de mână să
ne ducem înapoi în camera cu două uși înapoi la păpușile roase la

picioarul mesei la oblonul tras mamaia încă mai trăiește are dinții în pahar și de frică stă cu olița sub scaun acum e doar bătrână acum o să fie bine

Contravaloarea timbrului literar se virează în contul Uniunii
Scriitorilor din România

NR. R044 RNCB 5101 0.000 0171 0001 B.C.R. UNIREA I
BUCUREȘTI

ISBN 978-606-8342-10-8 1.44 lei

9 786068 342108

Casa de
Pariuri
terare

I-am auzit textele prima dată la Bistrița în 2010 și mi s-au părut tot ce era mai bun și mai adevărat din atâtea poeme notabile, declamate pe scena aceea. Raluca Ciochină nu avea volum. Felicitări celui care a recomandat-o. *greva tăcerii* nu este titlul unei cărți de poezie, cu atât mai puțin o carte; este cea mai provocatoare mănăstire aruncată literaturii. De când o aștept eu pe Raluca Ciochină, de când aștept eu o poezie în grevă, de când aștept eu s-aud marea tăcere urlând cu călușul în gură... fără să știe, de fapt, dacă declicul s-a produs sau nu. Întocmai ca în viață. Mi-e frică de clipa când Raluca o să-și scoată călușul din gură. Nora Iuga